

POETAS ROMENOS – MIHAI EMINESCU – (1850 -1889)

Tradução para Português: Luciano Maia – Brasil*

Somnoroase păsărele...

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele -
Noapte bună!

Doar izvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace;
Dorm și florile-n grădină -
Dormi în pace!

Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce -
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
Se ridică mândra lună,
Totu-i vis și armonie -
Noapte bună!

Sonolentos passarinhos...

Sonolentos passarinhos
pedem que o ninho os acoite;
se escondem por entre os ramos –
Boa noite!

Somente as fontes suspiram,
silêncio o horto negro faz;
dormem flores no jardim –
Dorme em paz!

Passa o cisne pelas águas,
por entre os juncos deitou-se –
por perto os anjos te guardem
Sono doce!

Da noite na feeria
ergue-se a lua, de açoite ...
tudo é sonho e harmonia –
Boa noite!

Dintre sute de catarge

Dintre sute de catarge
Care lasă malurile,
Câte oare le vor sparge
Vânturile, valurile?

Dintre pasări călătoare
Ce străbat pământurile,
Câte-o să le-nece oare
Valurile, vânturile?

De-i goni fie norocul,
Fie idealurile,
Te urmează în tot locul
Vânturile, valurile.

Nențeles rămâne gândul
Ce-ți străbate cânturile,
Zboară vecinic, îngânându-l,
Valurile, vânturile.

Dentre centenas de mastros

Dentre centenas de maestros
que vão dos portos nevoentos,
quantos não serão tragados
pelas vagas, pelos ventos?

Dentre os pássaros que migram
e atravessam tantas plagas,
quanto não serão tolhidos
pelos ventos, pelas plagas?

Podes desprezar a sorte,
largar ideias que tragas,
mas te seguem, sul a norte,
tanto os ventos quanto as vagas.

Desatina a mente, errando,
por teus cantos e lamentos:
em vôo eterno a enganando
tanto as vagas quanto os ventos.

Ce suflet trist ...

Ce suflet trist mi-au dăruit
Părinții din părinți,
De-au încăput numai în el
Atâtea suferinți?

Ce suflet trist și făr- de rost
Și din ce lut inert,
Că după-atâtea amăgiri
Mai speră în deșert?

Cum nu se simte blestemat
De-a duce-n veci nevoi?
O, valuri ale sfintei mări,
Luați-mă cu voi!

La steaua

La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre,

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie:
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem, și nu e.

Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noapte-adâncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă.

Que alma triste ...

Que alma triste me deram
os avós dos meus avós,
para caber todo nela
sentimento tão atroz?

Que alma triste e sem planos
e de que inerte argila,
que após tantos desenganos
debalde espera, intranquila?

Como não sente o castigo
de seu eterno penar?
ó mar, leva-me contigo!
levai-me, ó ondas do mar!

À estrela

Até a estrela que reluz
há uma distância que trespassse;
correu milênios sua luz
para que em fim nos alcançasse.

Talvez há muito já se for a
no longe azul o extinto astro;
porém seus raios só agora
ao nosso olhar mostram seu rastro.

A aura da estrela que morreu
grimpando o céu se faz dar fé;
era, e ninguém a percebeu,
hoje, que a vemos, já não 'e.

Também assim a nossa dor
na abissal noite se finda.
porém a luz do extinto amor
os nossos passos segue ainda.